İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman

2. Baskı

GENÇ HAYAT

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

Sertifika No: 75092

ISBN : 978-625-447-018-9

Genç Hayat : 202

Korkusuzlar Takımı : 2

Kitabın Adı : Lanetli Orman

Yazar : İsmail Çubukçu

Çizer : Gülşah Alçın Özek

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri – Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaası
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

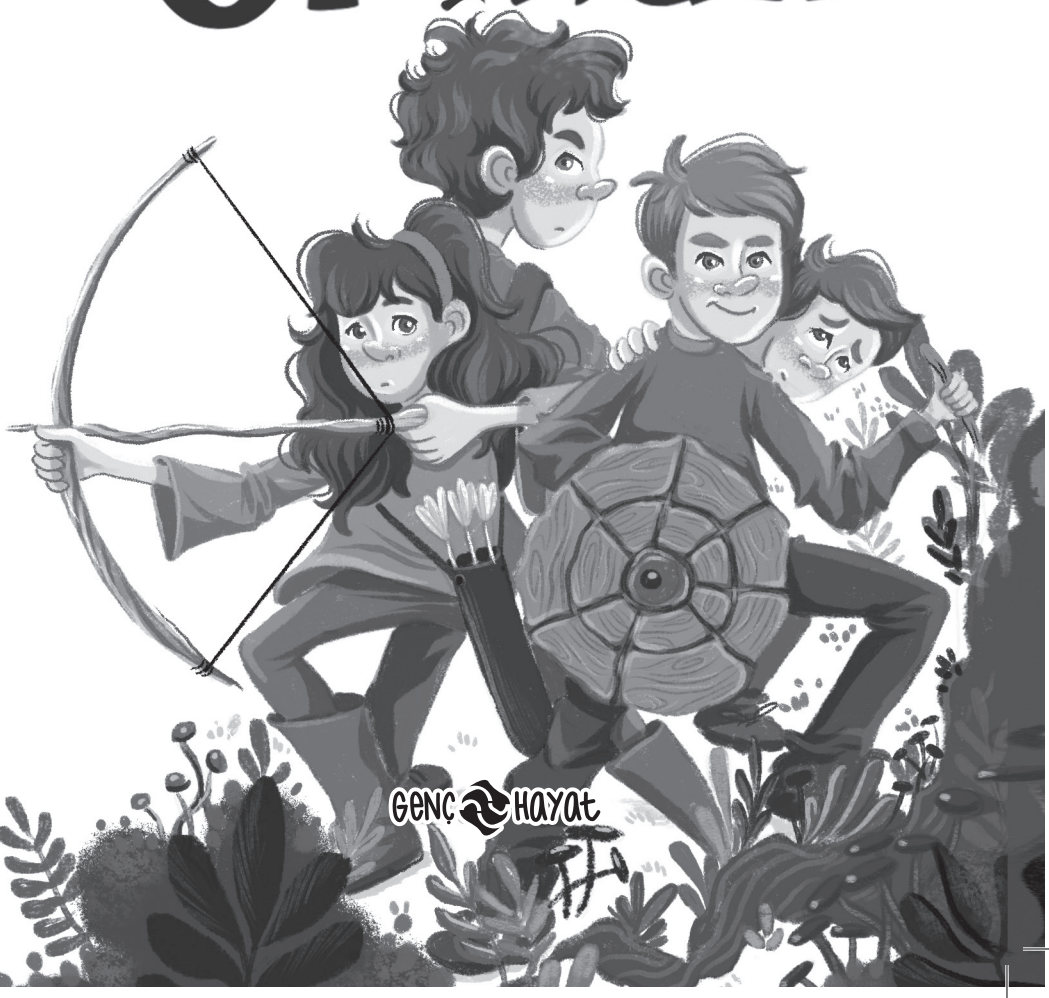
Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman

GENÇ HAYAT

İSMAİL ÇUBUKÇU

Samsun'da dünyaya gelen yazar, 1999 yılında Erciyes Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olarak lisans eğitimini tamamladı. 2001-2004 yılları arasında, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tezli yüksek lisansını yaptı. 2014 yılında Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Türkçe Eğitimi Bölümünde doktora eğitimine başladı. Doktora tez çalışmasını, çocuk ve gençlik edebiyatı alanlarında sürdürmektedir. Türkçe eğitimi, çocuk ve gençlik edebiyatı yazarın çalışma ve ilgi alanlarını oluşturmaktadır.

Yazarın Çilek Yayınlarından çıkan Deyimlerle Öyküler isminde 10 kitaptan oluşan öykü seti bulunmaktadır.

- Buz Gibi Limonata
- Çiçek Tutkunu
- Güvercinim Uçuverdi
- Kardan Kediler
- Kayıp Cüzdan
- Markalı Botlarım
- Sade Dondurma
- Sütçü Halil Amca
- Yakan Top
- Zor Yarış

Ürküten Söylentiler

Korkusuzlar Takımı'nın heyecanla beklediği yaz tatili gelip çatmıştı. Bir önceki yaz tatilinde anlaştıkları gibi ilk günün akşamında bir araya gelmişlerdi. Bir süre sohbet edip hasret giderdiler. Ardından Hamdi Çavuş'un define ile birlikte bıraktığı yer altı şehrini gösteren haritayı önlerine koyup merakla incelemeye başladılar.

Sabri, işaret parmağını haritanın üzerinde dolaştırarak çeşitli açıklamalarda bulunuyordu. Parmağını "Lanetli Orman"ın bulunduğu yere getirdiğinde bir iki saniye sustu, ardından

"Lanetli Orman burası..." diye soğuk bir sesle mırıldandı. Sesinin soğukluğu, diğerlerinin de ruhunu üşütmüştü. Sustular...

Nuri ürkek bir sesle konuşmaya başladı:

– Oyunbozanlık etmek istemem ama söylemeden de edemeyeceğim. Sonra "Neden bizi uyarmadın?" suçlamalarına maruz kalmak istemem. Köydeki hemen her çocuk, Lanetli Orman'la ilgili birbirinden tuhaf ve ürkütücü öykülerle büyümüştür. Bırakın çocukları, yetişkinler bile bu ormanın yanından geçmek istemezler. Öyle ki tek varlığı sığırları olan ailelerimiz, sığırları ormana kaçtıklarında bile peşinden gitmezler. Bir köylünün sığırı ormana kaçtığında diğer köylüler hep aynı öğüdü verirler: "Aman komşum, cana geleceğine mala gelsin... Peşinden gideyim deme sakın! Maazallah, seni de yutar bu acımasız orman!" Mal canın yongası olsa da sığırları ormanda kaybolup gidenler, çaresizce boynunu büküp gerisin geriye dönerler.

Köyün önde gelenleri; çocukların, hayvanların ve yabancıların ormana girmesini önleyebilmek için kendilerince bazı işaretlemeler yapmışlar. Kimi ormanın hemen yanı başındaki bir ağaca astığı at, eşek gibi hayvanların kuru kafasıyla; kimi de ağaçlara bağladıkları rengârenk bez parçalarıyla yapmış bunu. Ormanla köy arasına çocukların erişemeyecekleri ve hayvanların geçemeyecekleri şekilde sağlam çitler örmüşler. Bu çitler sayesinde içleri biraz olsun rahat etmiş. Çünkü artık, hayvanları kendi başlarına kaldıklarında ormana giremiyormuş.

Kimsenin ayak basmaması nedeniyle, Lanetli Orman zamanla almış başını gitmiş. Öyle ki ormanın etrafını ağaçlardan daha yüksek dev dikenler, çalılar ve otlar kaplamış. Kimi

ağaçlar gökyüzüne değecek kadar uzamış. Gece olduğunda ormanın derinliklerinden gelen kurt ve çakal seslerine, ne olduğu tam da kestirilemeyen tuhaf hayvan sesleri de eklenmeye başlamış.

Zamanın köy muhtarı ve köyün önde gelenleri, bu soruna bir çare bulmak için defalarca kaymakamlığın kapısını aşındırmışlar. "Aman efendim, çoluk çocuk geceleri uyuyamaz olduk. Çocuklarımız tedirgin, biz tedirgin... Şu sorunumuza bir el atın da derdimize derman olun." deseler de hep aynı cevabı almışlar:

"Koca ormana biz ne yapalım yahu! Hem o orman sit alanı. Yani, doğal koruma altında. Bu yüzden orada ne bir ağaca ne de bir hayvana dokunabiliriz. Bırakın ağacı, hayvanı; o ormandaki bir ota bile dokunsak, yandık gittik demektir efendi! Sit alanı dedik ya işte. O yüzden ormana dokunmak için kanun çıkması gerekiyor, bu da bizim yetkimiz dışında. Siz varın gidin, sorununuzu Ankara'daki devlet büyüklerimize anlatın..."

Köyden ilçeye giderken bile kırk takla atan köylüler, "Ankara'ya gidin..." sözünü duyunca gerisin geriye dönmüşler. Böyle böyle artık gidip gelmekten de usanmışlar. Sorunlarıyla yüzleşip çaresizce katlanmaya alışmışlar.

Şimdiye kadar bu ormana girip de geri dönen tek kişi, Uçuk Nihat'mış. Çocukların yaptıkları ağır şakanın ardından uzun süre gözden kaybolan, daha sonra aklının bir kısmını yitirmiş şekilde geri dönen Nihat; orman yüzünden bu hâle gelmiş. Nihat'ın geri döndüğü ilk zamanlar, anne ve babası biricik oğullarına sormuşlar çaresizce: "Söyle güzel yavrum, o ormana mı girdin? Ne oldu sana böyle? Ne gördün orada?" Sordukları-na da soracaklarına da bin pişman olmuşlar. Orman sözünü duyan Nihat'ın gözleri birden kızarmaya başlamış, ardından neredeyse iki katı kadar büyümüş.

Nihat; azgın bir boğa misali böğürmeye, anlamlı-anlamsız sesler çıkarmaya, bir eşek gibi anırmaya başlamış. Son olarak da anne ve babasına yırtıcı bir hayvan gibi saldırıp yüzlerini paralamış. Anne ve babası, ne olduğunu anlayamamışlar ilkin fakat bir süre sonra yüzlerinde bir yanmayla beraber ince ve derin bir sızı hissetmişler. Hemen ardından da yüzlerinin kan revan içinde kaldığını fark etmişler. Bu olaydan sonra Nihat'ın yanında ormanla ilgili tek kelime bile etmemişler. Köylüleri de bu konuda sıkı sıkı tembihlemişler. Nihat'ı tanıyan köy halkı, bu tembihe titizlikle uymuş. Fakat yaramaz köy çocukları, Nihat'ı çileden çıkarmak için onun bu yönünü kullanıp eğlenmeye başlamışlar. Yol kenarlarına, ağaç arkalarına gizlenip Nihat'ın peşinden "Orman, orman, orman!" diye bağırmayı oyun

ve en büyük eğlenceleri hâline getirmişler. Nihat, bu nedenle çocuklardan nefret etmeye; onları görünce köşe bucak kaçmaya başlamış.

Nuri, sesine daha da ciddiyet katarak mırıldandı:

– Daha onlarca söylenti var bu ormana dair... Bunları anlatıp da yüreğinizdeki korku ateşine körük olmak istemem. Bu nedenle, ağzımın fermuarını kapatıyorum.

Nuri, son cümlesini söylerken sanki ağzında gerçekten bir fermuar varmış gibi yaptı. Bu hareketi, gülüşmelere neden oldu, böylece gergin ortam biraz olsun rahatladı. Murat, "Helal olsun be meraklı, yine güldürdün bizi! Çok merak ediyorum şu hikâyeleri. Hadi, anlat da dinleyelim!" dedi neşeyle. Diğerleri bu öneri karşısında sessiz kalınca Nuri "Sükût ikrardandır, benden günah gitti o zaman." deyip devam etti:

– Söylentilerin ilki, ormanın içinde yaşadığına inanılan vahşi bir kabileyle ilgili. Söylentilere göre bu kabile, ilk çağlardaki insanlar nasıl yaşıyorlarsa öyle sürdürüyormuş hayatını. Modern dünyadan tamamen kopuk bir yaşam sürüyorlarmış. Avladıkları hayvanların etini pişirmeden yiyorlarmış örneğin. Samandan ve ağaç dallarından yaptıkları evlerinde yaşayan bu kabilenin halkı; hayvanların dilinden anlar, onlarla sohbet edermiş. Müziği ve dansı çok sever, vakitlerinin çoğunu şarkı söyleyerek ve dans ederek geçirirmiş. Müzik tarzları oldukça sıra dışı ve tuhafmış. Köylüler; geceleri duydukları tuhaf sesleri, onların müzik anlayışlarına bağlamışlar. Ormanın içine giren birileri olmadıkça kimseye zararları olmazmış ama orma-

nın içine girip de onları rahatsız eden birileri olursa gözünün yaşına bakmazlarmış.

Hülya:

– Uçuk Nihat dışında ormana giren birileri olmuş mu peki?

Nuri:

– Bir araştırmacı cesaret etmiş bu ormana girmeye. Amacı, Appanlar Kabilesi hakkında bilgi edinmekmiş. Fakat bu ona pahalıya mal olmuş. Lanetli Orman'a giren bu araştırmacıdan o gün bugündür bir daha haber alınamamış. Bu olay, o zamanın birçok gazetesinde geniş yer bulmuş.

Nuri, cebinden buruşmuş bir gazete çıkarıp "İşte o gazete haberlerinden biri." diye mırıldandı ve okumaya başladı:

"Lanetli Orman'da yaşadığına inanılan 'Appanlar Kabilesi'ni araştırmak üzere ormana giren Antropolog Şeref Ç.'den haftalardır haber alınamıyor. Helikopterle ormanın düzlük bölümlerini didik didik ettiklerini ancak Şeref Ç. ile ilgili hiçbir ize rastlamadıklarını dile getiren yetkililer; ormanın dağlık bölümünde pek çok mağara olduğunu; bu mağaraların araştırmasının ise günler, haftalar, hatta aylar alabileceğini belirttiler. Yetkililer, bir de oldukça coşkun akan bir ırmağın ormanın ortasından geçtiğini, araştırmacının bu ırmağın sularına kapılma ihtimalini de değerlendirdiklerini dile getirdiler. Şeref Ç.'nin bulunması için çalışmalar aralıksız devam ediyor.

17 Ekim 1969."

Hepsinin tüyleri diken diken olmuştu. Murat, bu tedirgin ortamı kırmak için muzipçe konuşmaya başladı:

– Vay be! Şimdi daha da heyecanlandım. Yarın olsun da bir an önce girelim şu ormana... Bu anlattıkların en heyecanlı filmlerden bile daha ilgi çekici be meraklı! Hadi, devam et... Anlat bakalım daha neler var şu ormanla ilgili?

Nuri devam etti:

– Ormanla ilgili ikinci efsane, birbirinden ilginç ve bir o kadar da tehlikeli hayvanlar. Bu hayvanların en ürkütücü olanı tüküren kobralar. Boyları iki metreyi aşan bu yılanlar, dişlerinden zehirlerini püskürtürlermiş. Sarı, kırmızı ya da gri renkte olabilen zehirlerini iki buçuk metreye kadar fırlatabilirlermiş. Bu yılanlar, zehirlerini püskürttükleri gibi avlarını ısırabilirlermiş de... Püskürttükleri zehir göze gelirse kör olma tehlikesi olurmuş sadece. Fakat ısırdıklarında kurbanlarının pek şansı olmazmış. En iyi ihtimalle felç bırakırmış zehrini akıttığı kurbanını. Kömür karası rengindeki derisinin üzerinde açık kahverengi halkalar olan bu yılanların kiminin üç, kiminin beş, kiminin de yedi başı varmış.

Melike o anda çığlığı bastı:

– Yeter artık be! Daha fazla dayanamayacağım ben! Bu ne ya? Yok yılanmış, yok vahşi kabileymiş! Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz siz? Vazgeçin bu sevdadan! Hangi macera hayatımızdan daha değerli olabilir ki?

Murat, sırıtırken mırıldandı:

– Bu macera...

Melike "Git işine!" anlamında başını sallayıp homurdandı:

– Siz bilirsiniz... Kendi düşen ağlamazmış ama bu sözü sakın unutma!

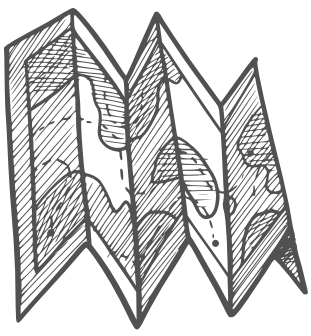
Murat:

– Unutmam matmazel korkak!

Sabri, Murat'la Melike arasında gerginliğin oluşmasına engel oldu:

– Tamam, uzatmayın artık... Nuri, sen de şimdilik şu orman konusuna ara ver. Melike haklı... Bu kadar adrenalin yeter de artar bile. Nuri'yi duydunuz... Orman hiç de dost canlısı gibi görünmüyor, öyle değil mi? Hamdi Çavuş'un yazdıklarını hatırlasanıza. Yer altı macerasına atılacak kişileri uyarmıyor muydu? "Bu yolda sizi pek çok tehlike bekliyor olabilir." demiyor muydu? Demek ki bu uyarıları boşuna yapmamış. Biz de dikkatli olup tedbirimizi alacağız.

Tekrar haritaya odaklandılar. Sabri, işaret parmağını harita üzerinde gezdirerek izleyecekleri rotayı gösteriyordu. Tabii, bunu yaparken arkadaşlarının görüşlerini de alıyordu. İzleyecekleri rota belli olunca Sabri durumu özetledi:

– Arkadaşlar, parmağımı dolaştırdığım şekilde olacak rotamız. Bakın, Hamdi Çavuş yer altı

şehrine açılan tünelin olduğu yere bir not düşmüş. Bu notta "tünel girişi" yazıyor. Gördünüz değil mi?

Hepsi, Sabri'nin işaret ettiği yere odaklandı. Birer birer "Evet evet, tünel girişi yazıyor." diye mırıldandılar.

Takip edecekleri rotayı belirlemişlerdi. Sırada yapmaları gereken hazırlıklar vardı. Sabri, bununla ilgili konuşmaya başladı:

– İyice düşünün bakalım. Bize neler gerekli olabilir bu yolculukta? A'dan Z'ye her ayrıntıyı düşünün. Mehmet, rica etsem sen de söylenenleri yazar mısın?

Mehmet, "Olur tabii..." diye mırıldandı. Çantasını karıştırıp içinden not defteri ve kalem çıkardı. Bu arada diğerleri de düşünmeye başlamıştı. Bir süre sonra, hepsi aklına gelenleri birer birer söyledi. Uzun mu uzun bir liste olmuştu.

Sabri:

– Arkadaşlar bu listeyi toparlamamız birkaç günümüzü alır. Yarından tezi yok, listeyi toparlamaya başlayacağız. Liste toparlanana kadar da akşamları buluşup durum değerlendirmesi yapacağız. Başka sorusu olan yoksa bu akşamlık bu kadar. Evlerimize dağılabiliriz.

Melike, "Her şey iyi hoş da ailelerimize nasıl açıklayacağız bu macerayı? Nuri'nin anlattıkları ortada. Gerçi, ailelerimiz bunların hepsini biliyordur zaten. Kısacası, ailelerimizden nasıl izin alacağız?" diye karamsar ve umutsuz bir sesle mı-

rıldandı. Birkaç saniyelik suskunluğun ardından diğerleri de benzer şeyler söylediler. Bir süre sonra Sabri, düşünceli fakat kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Ben en baştan itibaren bu konuyu düşünüyordum zaten. Kendimce birkaç çözüm yolu da buldum. Ama bu çözüm yolları size mantıklı gelir mi, onu bilemem.

Serkan mırıldandı:

– Söylersen mantıklı mı değil mi, karar veririz.

Sabri:

– Öncelikle bu konuda iki seçeneğimiz var. Birincisi, ailelerimize hiçbir şey söylememek. İkincisi, bir şekilde onları haberdar etmek. Bu seçeneklerden hangisini seçmemiz gerektiği konusunda bir hayli kafa yordum. Sonunda ikinci seçeneği seçmeye karar verdim. Çünkü haber vermeden çekip gitmek, ailelerimize büyük haksızlık olurdu. Nerede olduğumuz konusundaki belirsizlik, onları çok daha fazla kaygılandırır ve üzer. Bir şekilde nerede olduğumuzu bilirlerse kaygı ve merak düzeyleri daha düşük olur. İşte bu yüzden onlara haber vermemiz gerektiğine karar verdim.

Murat:

– İyi de haber versek bize izin vermezler ki...

Mehmet:

– Aynen... Kesinlikle izin vermezler...

Hülya, Murat'la Mehmet'e çıkıştı:

– Bırakın da Sabri sözlerini tamamlasın!

Sabri:

– Ben izin isteyeceğiz demedim ki... Haber vereceğiz, dedim. Şimdi, bu haber verme şeklini kararlaştırmamız gerekiyor. Pek fazla da seçeneğimiz yok aslında ama yine de bu konudaki görüşlerinizi almak istiyorum. Düşünün bakalım, ailelerimizi nasıl haberdar edebiliriz?

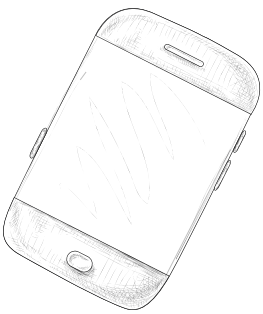
Hülya:

– Bir mektup yazıp bırakabiliriz. Bu mektupta ailelerimizden bizi merak etmemelerini ve bize güvenmelerini isteyebiliriz.

Diğerleri de bir bir söz alarak akıllarına aynı fikrin geldiğini söylediler. Mehmet'in aklında ise başka bir fikir vardı. Bu fikrini arkadaşlarıyla da paylaştı:

– Bence güzel ve etkileyici bir video çekelim. Bu videoda hepimiz tek tek ailemize olan sevgimizi dile getirelim. Onlardan bizi merak etmemelerini ve bize güvenmelerini isteyelim. Onlara ikna edici ve rahatlatıcı şeyler söyleyelim. Bu videoyu de Lanetli Orman'a girmeden hemen önce telefonlarımızdan ailelerimize gönderelim.

Murat, "Helal olsun be Mehmet! Bu fikir benim çok hoşuma gitti. Öyle ya, ne de olsa teknoloji çağındayız. Teknolojinin nimetlerinden yararlanmak lazım değil mi?" dedi.

Diğerleri de Murat gibi düşünüyorlardı. Hepsi, bu güzel fikri bulduğu için

Mehmet'i tebrik etti. Tebrik faslının ardından Sabri konuyu özetledi:

– Ben takım çalışması diye buna derim. Bakın, el birliği ile sorunları nasıl da çözüyoruz. Konu anlaşılmıştır. Mehmet'in dediği gibi Lanetli Orman'a girmeden hemen önce güzel ve etkileyici bir video çekip ailelerimize göndereceğiz. Böylece kafalarımızdaki önemli bir soru işareti cevap bulmuş oldu. Hepinize teşekkür ederim arkadaşlar. Özellikle de sana Mehmet...

Hülya, "Benim aklımda bir soru işareti daha var..." dedikten sonra Sabri'ye bakarak konuştu:

– Hamdi Çavuş, yer altına açılan tünelin ağzının kaya parçası ile kapalı olduğunu yazmıştı hatırladığım kadarıyla. Öyle değil mi?

Sabri, “Evet, öyle...” diye cevap verdi.

Hülya, “Peki bu kaya parçasını nasıl kaldıracağız yerinden?” diye sordu. Sabri, “Kaç kişiyiz, herhâlde gücümüz onu kaldırmaya yeter. Öyle sanıyorum.” dedi tam da emin olmayan bir sesle. Tuncay, “Ben o kaya parçasının bizim gücümüzle yerinden oynayacağını hiç sanmıyorum.” diye söze karıştı. Nuri, “Ben de...” diye mırıldandı.

Sabri:

– O hâlde bu soruna da bir çözüm bulmamız gerekiyor.

Hülya:

– Bence bunu yarına kadar düşünelim. Bu akşam zihinlerimiz yeterince yoruldu. Hem siz de yoldan geldiniz, yorgunsunuz.

Hülya’nın sözlerinin ardından ertesi akşam durum değerlendirmesi yapmak ve bu soruna çözüm önerileri sunmak için tekrar bir araya gelmek üzere evlere dağıldılar. O gece ve ertesi gün, hepsi tünelin ağzındaki kaya parçasını nasıl kaldırabilecekleri konusunda kafa yordu. Herkes, kendince çözüm önerileri belirledi. Akşamleyin bir araya gelince buldukları önerileri açıklamaya başladılar:

Serkan:

– Sağlam ve kalın sırıkları kaldıraç gibi kullanarak kaya parçalarını yerlerinden oynatmaya çalışalım.

Hülya:

– Ben de aynı şeyi düşünüyordum...

Murat:

– Ben de...

Nuri heyecanla konuşmaya başladı:

– Benim aklıma çok daha güzel bir fikir geldi. Fakat bu çözüm yolu bize biraz yük de getirebilir. Ayrıca benim de biraz risk almam gerekecek.

Hülya:

– Çok meraklandım şimdi. Daha açık konuş lütfen...

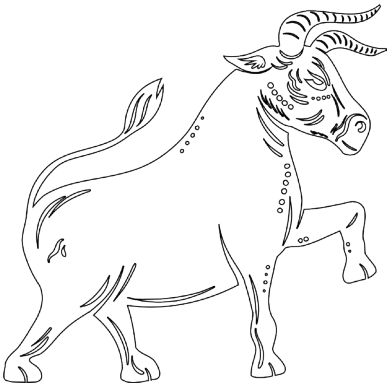
Nuri:

Bizim iki güçlü öküzümüz var. Sarıbaş ve Karabaş... Onları da yanımıza alırsak tünelin ağzını kapatan kaya parçasını kolayca yerinden kaldırabiliriz.

Sabri:

– İyi akıl etmişsin. Çok mantıklı bir öneri bu! Peki, Sarıbaş ve Karabaş bizimle gelirse bize ne gibi yükleri olur? Bir de risk derken neyi kastediyorsun?

Nuri:

– Sarıbaş ve Karabaş bizimle gelirlerse bir kere hızımızı yavaşlatırlar. İkincisi, onların yem ve su ihtiyaçlarını da karşılamamız gerekecek. Risk konusuna gelince... Sarıbaş ve Karabaş, ailem için çok önemli. Onlara bir

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman

Korkusuzlar Takımı, yer altı şehrine ulaşmak için tüm köylünün yıllardır korktuğu ve uzak durduğu lanetli ormandan geçmek zorundadırlar.

Cesur kahramanlarımız, tüm hazırlıklarını yaparak lanetli ormana doğru yola çıkarlar. Ancak ormanda onları bekleyen tehlikelerden ve onları gizlice takip eden birinin varlığından habersizdirler.

Bakalım Korkusuzlar Takımı, karşılaştıkları tüm engellere rağmen yer altı şehrine ulaşabilecekler mi?

Onları ne gibi tehlikeler bekliyor? Ormanda kaybolan arkadaşlarını bulabilecekler mi?

Onları gizlice takip eden kişi kim? Gerçek amacı ne?

Korkusuzlar Takımı'yla baştan sona heyecan ve macera dolu bu yolculuğa sen de katıl.

www.gnchyt.com

9 786254 470189

Instagram .com/gnchytt
facebook .com/gnchyt